

Verslag AB Hervormingsagenda

Datum: 18-02-2022

Tijdstip: 14:00 – 15:45 uur.

Vergaderwijze: MS Teams

Aanwezige bestuurders:			
Judith Bokhove	Rotterdam	Corine Bronsveld	Maassluis
Hugo van der Wal	Krimpen a/d IJssel	Wouter Struijk	Nissewaard
Patricia van Aaken	Schiedam	Bert van Ravenhorst	Brielle
Jacky Silos - Knaap	Vlaardingen	Hans van der Velde	Hellevoetsluis
Laurens Franzen	Ridderkerk	Wilbert Borgonjen	Westvoorne
Reshma Roopram	Barendrecht	Titia Cnossen	Lansingerland
Ans Hartnagel	Capelle a/d IJssel	Berend-Jan Bruggeman	Goeree Overflakkee
Afwezige bestuurders:			
Mieke van Ginkel	Albrandswaard	Sandra Hammer	Secretaris GRJR
Aanwezige ambtenaren:			
Marjolijn de Jong	Afdelingshoofd GRJR	Hans Nijman	Kwartiermaker Hervormingsagenda
Joris Buningh	Coördinator GRJR	Anne-Marie Willemsen	Directeur Rotterdam
Floor Hulsinga	Bestuursondersteuner GRJR	Sylke Krikke	Beleidsadviseur BAR-organisatie
Agendapunt	Onderwerp	Aant. bijlagen	Duur (min)
1	Themasessie Hervormingsagenda <i>Het AB wordt meegenomen in de actualiteiten.</i>	0	90
<p>Hans Nijman neemt het woord en leidt het AB door de Hervormingsagenda. Hij stelt zichzelf eerst voor. Hans Nijman is een pogrammanager van de gemeente Rotterdam met ruime ambtelijke en bestuurlijke ervaring. De komende anderhalf uur wil hij graag input krijgen van de bestuurders en laten zien waar we staan.</p> <p>Het landelijke proces: het kabinet heeft gebroken met de afspraken die gemaakt zijn rondom de uitkomst van de arbitrage. De landelijke werkgroepen hebben wel hun eindproduct opgeleverd, midden december. De VNG heeft 13 januari een resolutie aangenomen, waarmee het bestuurlijke gesprek over de Hervormingsagenda is stopgezet. De bedoeling is nu de volgende stap van het kabinet afwachten. Naast de bezuiniging van 500 miljoen zat er een afbouw van een miljard in, ook dit is niet haalbaar. De helft is realistischer, op basis van wat er tot nu toe is uitgewerkt is dat het maximaal haalbare.</p> <p>Regionaal: het team van Hans gaat op de vijf thema's, ondanks de landelijke stop. Ook omdat we het gekoppeld hebben aan de regioagenda. Er zijn werkgroepen gestart op 5 thema's (1.</p>			

Gemeenschappelijke Regeling Jeugdhulp Rijnmond

p/a Gemeente Rotterdam

Jeugd en Onderwijs

Postbus 70014

3000 KS Rotterdam

www.jeugdhulprijmond.nl

Reikwijdte 2. Bestaanszekerheid 3. POH 4. Toeleiding gecontracteerd aanbod en 5. Tariefdifferentiatie). Vier van deze werkgroepen hebben als voorzitter een directeur Jeugd uit de regio gekregen en ze zijn allen bemensd met deelnemers uit de subregio's. Het doel is om een gezamenlijk inzicht te krijgen in de impact van de maatregelen en de relatie te leggen tussen maatregelen en bouwstenen uit de Regiovisie en afspraken te maken hoe de monitoring wordt ingericht. Met als extra aandachtspunt het ontsluiten van data van verschillende gemeenten.

We zijn ook bezig met de regioagenda zelf. Hans zoekt naar bemensing op data, ict, financiën enz. Er is een uitvraag gedaan aan gemeente om capaciteit bij te dragen, maar de focus ligt op de Hervormingsagenda.

Vanuit het PT zijn er twee thema's waar wel meteen mee gestart is: Onderwijs jeugdhulp (hiervoor ligt een vastgesteld plan) en Cliëntparticipatie. Het is mogelijk dat de landelijk op te levren Hervormingsagenda een verdreiding van de Regioagenda met zich mee brengt.

1. Reikwijdte

Hierna wil Hans twee thema's gebruiken om de juiste discussie op gang te brengen. Het eerste thema is Reikwijdte en Bestaanszekerheid, dit zal worden begeleidt door Anne-Marie Willemsen. Zij is afdelingshoofd Ondersteuning en Hulp bij de gemeente Rotterdam. Annemarie heeft een casus meegenomen van Dennis (15 jaar) die veel sport en veel gewicht verliest. Hij is via de huisarts gediagnosticeerd en hij krijgt dramatherapie voorgeschreven. Tot 2021 zou de dramatherapie vergoed worden door de gemeente. Nu heeft de gemeente geen contract meer en moeten de ouders van Dennis het zelf betalen. Vandaag gaat het gesprek over de impact wanneer dergelijke vaktherapiën buiten de jeugdhulp vallen. Wat betekent dat dan en waar willen de bestuurders verantwoordelijkheid nemen in het kader van normaliseren.

Titia Cnossen: waarom kan de ziektekostenverzekering dit niet betalen? Anne-Marie Willemsen: vroeger zat het in de aanvullende verzekering, maar de verzekering heeft dit eruit gehaald toen de WMO naar de gemeenten ging.

Jacky Silos – Knaap is een groot voorstander van normaliseren. Maar waarom staat de therapievorm centraal? De vraag is of het probleem bij het leven hoort (in dat geval kunnen ouders zelf zorgdragen) of dat het een jeugdhulpvraag is (dan staat de gemeente aan de lat).

Wilber Borgonjen: we hebben ooit besloten om op onorthodoxe wijze problemen op te lossen, daar past dramatherapie heel goed in. Tegelijkertijd willen we niet de poort openzetten op alle vormen van therapie. Misschien is een inkomensafhankelijke eigen bijdrage een goede tussenstap.

Judith Bokhove: dramatherapie klinkt als een lichtere vorm van psychotherapie, maar deze casus beschrijft een jongen die is opgenomen in het ziekenhuis, met dwangvoeding. Dat valt voor mij niet binnen de kaders van normaliseren. Het is een echte zorgcasus.

Hugo van der Wal: moeten alle jongeren met vlag en wimpel geholpen worden of mag je ook zeggen: deze behandeling krijgt een zes of een zeven? Daar zou ik ook de discussie over aan willen gaan.

Reshma Roopram: we vragen te weinig aan kinderen zelf waar ze behoefte aan hebben. Het probleem zit vaak op andere vlakken (lerarentekort, vechtscheiding). Gedeelde verantwoordelijkheid tussen gemeente en ouders is gewenst. Dat kan financieel of op andere, meer inhoudelijke manieren.

Ans Hartnagel vult aan: toen de eigen bijdrage bij de huisarts werd ingevoerd, leidde dat ertoe dat mensen niet meer naar de apotheek gingen met hunrecept. Ans Hartnagel vreest een zelfde effect en geeft aan dat de gemeente ook pal moet staan achter de kinderen van ouders die de eigen bijdrage niet kunnen betalen.

Judith Bokhove wil een stap verder gaan. Binnen de WMO bevinden zich allemaal arrangementen die helemaal niet inkomensafhankelijk zijn. Waarom wordt er dan voor gekozen om voor kinderen dit wel te doen? Zij zijn de meest kwetsbaren onder ons.

Anne-Marie Willemsen vraagt aan Judith Bokhove: bij reikwijdte is de vraag: wat valt onder gebruikelijke zorg, die onder de verantwoordelijkheid van de ouders valt. Hoe kijk je daar dan naar?

Judith Bokhove: het deel preventie kan door rijke ouders beter worden ingericht dan door arme. Op een ander vlak, kansengelijkheid op scholen, speelt juist de discussie dat de kloof tussen rijke en arme ouders gedicht wordt door bijles ook voor armere ouders beschikbaar te stellen. Waarom zouden we dat op dit dossier andersom doen?

Hugo van der Wal: een eigen bijdrage zou juist bij moeten dragen aan de kansengelijkheid. Mits inkomensafhankelijkheid wordt gehanteerd.

Wilbert Borgonjen: In 2015 zeiden de wethouders 'kom maar op met de jeugdhulp'. Dat is allemaal tegengevalen, we zien grote tekorten. Ik ben ook geen fan van de eigen bijdrage, maar het is kiezen uit meerdere kwaden: of er komt veel geld bij (dat zit er niet in, gezien de beweging die de regering maakt), of je gaat de toegang beperken voor kinderen, of je gaat de aanbieders korten (met wachtlijsten tot gevolg) of toch een eigen bijdrage. De inkomensafhanelijke eigen bijdrage vind ik dan de beste keuze.

Anne-Marie Willemsen concludeert: de eigen bijdrage is niet onbespreekbaar, maar er wordt wisselend over gedacht. Er is bereidheid het gesprek te voeren over normaliseren. Je mag ook iets verwachten van ouders. Over het financiële plaatje zijn de meningen verdeeld.

Wouter Struijk voegt toe: de eigen bijdrage is een bliksemafleider. Als we deze discussie gaan voeren, wijken we af van de arbitrageuitspraak, waar we alle middelen nodig hadden om te normaliseren. Als we inzetten op preventie, normaliseren we al en is de eigen bijdrage niet nodig. Als we alleen praten over de eigen bijdrage verandert er niets, behalve dat er een systeemelement wordt toegevoegd.

2. Bestaanszekerheid

Anne-Marie Willemsen gaat verder met het thema Bestaanzekerheid. De casus gaat over een vader die bij zijn ouders is ingetrokken na de scheiding van zijn vrouw. Hij dreigt de voogdij over de kinderen te verliezen, omdat hij geen zelfstandige woonruimte en wel schulden heeft. Door Stadsontwikkeling is uiteindelijk woonruimte beschikbaar gesteld, waarna de vader schuldhelpverlening kon aanvragen en herenigd kon worden met zijn kinderen. Hierdoor was verdere jeugdhulp niet meer nodig. De doorbraakaanpak is hierbij in stelling gebracht. Dit kan op gespannen voet staan met rechtsgelijkheid (hoe ga je om met andere woningzoekenden?). Anne-Marie Willemsen is benieuwd hoever de bestuurders zouden willen gaan en of er bereidheid is deze aanpak toe te passen.

Hugo van der Wal: wij hebben ingezet op sterke casusregie, dat leidt tot de doorbraak. Door de zorg lokaal te organiseren. Als de casusregisseur als verbindingsmakelaar fungeert, dan heet het misschien in naam misschien niet 'doorbraakaanpak', maar dat is wel het effect. Daarnaast zijn wij in Krimpen bezig met een preventiecalculator, om inzichtelijk te maken hoeveel het zorgverzekeraars scheelt om bij te dragen. Dit principe kunnen we ook op de Jeugdhulp loslaten.

Titia Cnossen: als de zorgverzekeraar bereid is om allerlei preventie te vergoeden, dan zouden ze dat ook binnen gemeenten kunnen doen. Titia Cnossen vindt 'de professionals die doorzettingsmacht moeten hebben' het belangrijkste element uit het betoog van Anne-Marie Willemsen. De werkvloer moet getraind zijn hierop: als iets ten goede aan het kind komt, dan moet het bestuur rugdekking geven. Het kind moet centraal staan.

Jacky Silos – Knaap wil zich hier graag bij aansluiten. Wie zegt dat de kinderen een bepaalde hoeveelheid m2 nodig heeft? Als we dat gaan hanteren, zijn we aan het problematiseren, niet aan het normaliseren. Jacky Silos – Knaap sluit zich aan bij Titia Cnossen, die eerder aangaf het ook heel accpetabel te vinden als de vader en de kinderen bij de (groot)ouders wonen, mits hun huis groot genoeg is.

Anne-Marie Willemsen: wat vraagt dit aan afspraken binnen het College? Titia Cnossen: niet anders dan hoe het nu ook georganiseerd is. Een College is collegiaal. Titia Cnossen is daarnaast een voorstander van het Instituut Publieke Waarden. Ook Ans Hartnagel kent hen en is te spreken over hun werkwijze.

Anne-Marie Willemsen vraagt of de rechtsgelijkheid nog een dilemma is. Titia Cnossen: uitzonderingen worden gemaakt, mits goed onderbouwd. Hugo van der Wal heeft Jeugdhulp en Wonen in zijn portefeuille, wat een goede combinatie is. Echtscheiding op zich is geen reden urgentie.

Anne-Marie concludeert dat iedereen zegt dat dit een mooie methodiek is. Houd de oogkleppen open en kijk wat nodig is voor het gezin. Zorg dat de professional rugdekking heeft. En zorg voor een goede motivatie, dan is de rechtsgelijkheid geen probleem. Hiermee zijn de twee thema's afgerond en geeft Anne-Marie het woord weer aan Hans.

3. Samen leren en ontwikkelen

Hans Nijman introduceert Sylke Krikke. Zij zal namens de BAR-organisatie een uiteenzetting geven over Samen leren en ontwikkelen. Sylke vertelt over een door de BAR-organisatie gecontracteerd bedrijf dat een onderzoek zou uitvoeren voor hen over tariefdifferentiatie. Zij vertelde hier over in een werkgroep en kwam er achter dat ditzelfde bedrijf hetzelfde onderzoek voor de gemeente Krimpen aan den IJssel heeft uitgevoerd. Zij kwamen samen tot de conclusie dat hier wel een uitgelezen kans ligt om samen te gaan werken en zo kosten te besparen. Maar hoe? Een van de belemmeringen is dat niet alle gemeenten op dezelfde manier met berichtenverkeer omgaan. Het is lastig om overal dezelfde informatie uit het berichtenverkeer te halen, voor vervolgstappen. In de werkgroep kwam men toen met het idee om een nadere invulling te geven aan hun backoffices. Naar de toekomst toe: op korte termijn is tariefdifferentiatie moeilijk haalbaar, maar op de langere termijn wel mogelijk. De werkgroep bedacht het plan om een regionale benchmark in te richten voor tariefsopbouw. Dit kan onderlinge concurrentie voorkomen. Bovendien zou het inzicht geven in de verschillende componenten van de tarieven, waardoor we dezelfde basis krijgen. Dit als voorbeeld van een gezamenlijk ontwikkelpunt.

Hugo van der Wal wordt heel enthousiast van deze methode, hij heeft nog een aanvulling. Hij zou graag willen inzoomen op de administratieve lasten. Als die worden teruggebracht, zal dit iedereen en vooral het kind ten goede komen.

Wouter Struijk vraagt of het lokaal inkopen van de percelen D en E ook een gezamenlijk leerproces is. Hij wil meegeven dat de GRJR elkaar kan helpen hierin.

Sylke Krikke: dat is onderdeel van de transformatie opgave. Hoe zou u er tegenaan kijken als we uniform berichtenverkeer hanteren?

Wouter Struijk: alles wat de communicatie makkelijker maakt, ben ik voor. Zal wel eerst inzichtelijk gemaakt moeten worden waar het fout gaat.

Wilbert Borgonjen: is het reëel om de discussie rondom de tariefsdifferentiatie binnen de perken te houden en niet te verzanden in ellenlange discussies? Sylke geeft aan dat dit de bedoeling is. Maar de basiscomponenten kunnen door ons zelf worden vastgesteld, al dan niet met behulp van een adviesbureau.

Sylke vraagt de bestuurders om terug te kijken op de afgelopen vier jaar en de goede en minder goede punten te benomen. Wouter Struijk zegt: het was niet altijd vanzelfsprekend dat wij als bestuurders de aanbieders spraken. In de stuurgroep Transformatie zijn de verbindingen gelegd, waardoor we dezelfde taal gingen spreken. Ik zou als advies aan de nieuwe bestuurders willen meegeven: blijf met elkaar in gesprek.

Hugo van der Wal heeft anderhalf jaar van de vier jaar meegemaakt als bestuurder Jeugd. Waar hij veel verbetering ziet, is de zichtbaarheid van jeugdhulp en de GRJR, als verlengstuk van het lokale.

Reshma Roopram herinnert het AB aan de enorme hoeveelheid stukken waar de vergaderingen van de GRJR mee gepaard gingen. Nu is alles veel gestructureerder. Reshma spreekt haar

waardering uit naar de ambtelijke organisatie. Zij wil meegeven aan het volgende College dat er energie zit in de inhoud. Jongerenvertegenwoordiging zou meer vorm kunnen krijgen.

Ans Hartnagel is niet te spreken over de traagheid waarmee de jongeren betrokken worden. Judith Bokhove geeft aan dat de jongeren zeer betrokken zijn geweest bij de Regiovisie.

Sylke Krikke concludeert dat zij begon de bedrijfsvoeringskant en de kansen die er zijn om dit naar de toekomst toe meer gelijkgesteld te krijgen en de benchmark op te zetten. En terugkijkend naar de afgelopen vier jaar zijn er vele mooie stappen zijn gezet en dat er veel gesproken is over de inhoud. Daarnaast moet er met de raden en de aanbieders in gesprek gegaan worden. En de successen moeten actiever worden gedeeld. Bovendien moeten we de jeugd blijven betrekken bij de keuzes die worden gemaakt voor hen. En de administratieve lasten moeten worden teruggebracht.

Hans geeft aan dat hij de resultaten van deze bijeenkomst worden meegenomen in het verdere proces. Hij vond het waardevolle reflecties, die worden meegenomen in de overdracht naar het nieuwe bestuur en de landelijke ontwikkelingen. Hans Nijman geeft het woord weer aan Judith Bokhove. Zij sluit dit onderwerp van de besloten vergadering en gaat door naar het besloten deel van het AB.

Sluiting de voorzitter sluit dit deel van de vergadering